

9. WYROK

3.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2022 r.

10. Sąd Okręgowy w Poznaniu III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Tomasz Borowczak

Protokolant: prot. sąd. Magdalena Górecka

11. przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań-Grunwald w Poznaniu Moniki Kokocińskiej

12. po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 4 listopada, 2 i 19 grudnia 2022r.

13. sprawy:

a) **D. D. (1), syna Z. i H. z domu B., urodzonego w dniu (...) w P.**

14. oskarżonego o to, że:

15. I. w dniu 12 grudnia 2016r. w P., działając wspólnie i porozumieniu z R. K. oraz M. N., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Sp. z o.o. z/s w W. w kwocie 213.500 zł poprzez wprowadzenie przedstawiciela w/w firmy w błąd co do możliwości oraz zamiaru wywiązania się z umów leasingowych z (...) Sp. z o.o. z/s w W. o nr (...) - dot. pojazdu marki V. (...) nr rej. (...) nr VIN (...) oraz o nr (...) - dot. pojazdu marki V. (...) o nr rej (...) nr (...), co stanowi mienie znacznej wartości

16. tj. o czyn z art.286§1 k.k. w zw. z art.294§1 k.k.

b) **R. K., syna M. i D. z domu T., urodzonego w dniu (...) w G.**

17. oskarżonego o to, że:

18. II. w dniu 12 grudnia 2016r. w P., działając wspólnie i porozumieniu z D. D. (1) oraz M. N., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Sp. z o.o. z/s w W. w kwocie 213.500 zł poprzez wprowadzenie przedstawiciela w/w firmy w błąd co do możliwości oraz zamiaru wywiązania się z umów w leasingowych z (...) Sp. z o.o. z/s w W. o nr (...) - dot. pojazdu marki V. (...) nr rej. (...) nr VIN (...) oraz o nr (...) - dot. pojazdu marki V. (...) o nr rej (...) nr (...), co stanowi mienie znacznej wartości

19. tj. o czyn z art.286§1 k.k. w zw. z art.294§1 k.k.

c) **M. N., syna B. i U. z domu R., urodzonego w dniu (...) w G.**

20. oskarżonego o to, że:

21. III. w dniu 12 grudnia 2016r. w P., działając wspólnie i porozumieniu z D. D. (1) oraz R. K., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Sp. z o.o. z/s w W. w kwocie 213.500 zł poprzez wprowadzenie przedstawiciela w/w firmy w błąd co do możliwości oraz zamiaru wywiązania się z umów w leasingowych z (...) Sp. z o.o. z/s w W. o nr (...)

- dot. pojazdu marki V. (...) nr rej. (...) nr VIN (...) oraz o nr (...) - dot. pojazdu marki V. (...) o nr rej (...) nr (...), co stanowi mienie znacznej wartości

22.tj. o czyn z art.286§1 k.k. w zw. z art.294§1 k.k.

d) **S. P., syna A. i M. z domu C., urodzonego w dniu (...) w P.**

23.oskarżonego o to, że:

24.IV. w nieustalonym miejscu i czasie jednakże nie później niż do dnia 12 grudnia 2016r. chcąc, aby D. D. (1) dokonał czynu zabronionego polegającego na doprowadzeniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Sp. z o.o. z/s w W. w kwocie 213.500 zł poprzez wprowadzenie przedstawiciela w/w firmy w błąd co do możliwości oraz zamiaru wywiązania się z umów w leasingowych z (...) Sp. z o.o. z/s w W. o nr (...) - dot. pojazdu marki V. (...) nr rej. (...) nr (...) oraz o nr (...) - dot. pojazdu marki V. (...) o nr rej (...) nr VIN (...), co stanowi mienie znacznej wartości, nakłonił go do tego

25.tj. o czyn z art.18§2 k.k. w zw. z art.286§1 k.k. w zw. z art.294§1 k.k.

1) **Oskarżonych D. D. (1), R. K. i M. N. uznaje za winnych tego, że w dniu 12 grudnia 2016r. w P., działając wspólnie i porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzili (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 330.620 złotych w ten sposób, że D. D. (1) działając jako prezes zarządu (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. wprowadził przedstawiciela pokrzywdzonej firmy w błąd co do rzeczywistej kondycji finansowej (...) sp. z o.o. jako leasingobiorcy oraz co do zamiaru wywiązania się z zobowiązania wynikającego z umów leasingowych o nr (...) (dotyczącej pojazdu marki V. (...) nr rej. (...) nr VIN (...)) oraz o nr (...) (dotyczącej pojazdu marki V. (...) o nr rej (...) nr (...)), które to umowy w szczególności nie pozwalały na przekazanie samochodów przedmiotów umów leasingu osobom trzecim bez pisemnej zgody leasingodawcy, a które to samochody - zgodnie z przestępczym porozumieniem - zostały przejęte do użytkowania przez oskarżonych M. N. i R. K. tj. winnych przestępstwa z art.286§1 k.k. w zw. z art.294§1 k.k. i za to na podstawie art.294§1 k.k. oraz art.33§2 k.k. wymierza im kary:**

a) **D. D. (1) karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych, na podstawie art.33§3 k.k. ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych,**

b) **R. K. karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, na podstawie art.33§3 k.k. ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 100 (sto) złotych,**

c) **M. N. karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, na podstawie art.33§3 k.k. ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 100 (sto) złotych.**

2) **Oskarżonego S. P. uznaje za winnego przestępstwa z art.18§2 k.k. w zw. z art.286§1 k.k. w zw. z art.294§1 k.k. popełnionego w sposób wyżej opisany w punkcie IV. i za to na podstawie art.19§1 k.k. w zw. z art.294§1 k.k. oraz art.33§2 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, na podstawie art.33§3 k.k. ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 100 (sto) złotych.**

3) **Na podstawie art.69§1 i §2 k.k. oraz art.70§1 k.k. warunkowo zawieszają wykonanie wymierzonej:**

a) **R. K. kary pozbawienia wolności na okres 2 (dwóch) lat próby,**

- b) *M. N. oraz S. P. kar pozbawienia wolności na okresy 3 (trzech) lat próby.*
- 4) *Na podstawie art.72§1 pkt.1 k.k. zobowiązuje oskarżonych R. K., M. N. oraz S. P. do informowania kuratora pisemnie co 6 (sześć) miesięcy o przebiegu okresu próby.*
- 5) *Na podstawie art.73§1 k.k. oddaje oskarżonych M. N. oraz S. P. w okres próby pod dozór kuratora sądowego.*
- 6) *Na podstawie art.46§1 k.k. nakłada na oskarżonych D. D. (1), R. K., M. N. oraz S. P. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę solidarnie na rzecz (...) Sp. z o.o. z/s w W. kwoty 259.492,68 zł (dwieście pięćdziesiąt dziewięć tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt dwa złote i sześćdziesiąt osiem groszy).*
- 7) *Na podstawie §17 ust.1 pkt.2 i ust.2 pkt.5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. B. kwotę 1.800 zł + VAT tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego D. D. (1) z urzędu.*
- 8) *Na podstawie art.627 k.p.k. i art.633 k.p.k. oraz art.2 ust.1 pkt.3 oraz art.3 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe i tak:*
- a) od oskarżonego D. D. (1) wydatki w kwocie 2.429,86 zł oraz opłatę w kwocie 660 zł,
- b) od oskarżonego R. K. wydatki w kwocie 225,86 zł oraz opłatę w kwocie 3.000 zł,
- c) od oskarżonego M. N. wydatki w kwocie 3.140,87 zł oraz opłatę w kwocie 3.000 zł,
- d) od oskarżonego S. P. wydatki w kwocie 225,86 zł oraz opłatę w kwocie 3.000 zł.

Sędzia Tomasz Borowczak

UZASADNIENIE			
<i>Wyroku Okręgowego w Poznaniu z dnia 30 grudnia 2022r.</i>	<i>Sądu w</i>	<i>Sygnatura akt</i>	<i>III K 50/20</i>
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub			

art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1	<i>D. D. (1), R. K., M. N., S. P.</i>	<i><u>przestępstwo z art.286§1 k.k. w zw. z art.294§1 k.k. przypisane D. D. (1), R. K. i i M. N. (pkt.1 części rozstrzygającej wyroku) - polegające na tym, że w dniu 12 grudnia 2016r. w P., działając wspólnie i porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzili (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 330.620 złotych w ten sposób, że D. D. (1) działając jako prezes zarządu (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. wprowadził przedstawiciela</u></i>	

pokrzywdzonej firmy w błąd co do rzeczywistej kondycji finansowej (...) sp. z o.o. jako leasingobiorcy oraz co do zamiaru wywiązania się z zobowiązania wynikającego z umów leasingowych o nr (...) (dotyczącej pojazdu marki V. (...) nr rej. (...) nr VIN (...)) oraz o nr (...) (dotyczącej pojazdu marki V. (...) o nr rej (...) nr (...)), które to umowy w szczególności nie pozwalały na przekazanie samochodów przedmiotów umów leasingu osobom trzecim bez pisemnej zgody leasingodawcy, a które to samochody - zgodnie z przestępczym porozumieniem - zostały przejęte do użytkowania przez oskarżonych M. N. i R. K.

przestępstwo z art.18§2 k.k. w zw. z art.286§1 k.k. w zw. z art.294§1 k.k. przypisane S. P. (pkt.2 części rozstrzygającej wyroku) - polegające na tym, że w nieustalonym miejscu i czasie jednakże nie później niż do dnia 12 grudnia 2016r. chcąc, aby D. D. (1) dokonał czynu zabronionego polegającego na

		<p>doprowadzeniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Sp. z o.o. z/s w W. w kwocie 213.500 zł poprzez wprowadzenie przedstawiciela w/w firmy w błąd co do możliwości oraz zamiaru wywiązania się z umów w leasingowych z (...) Sp. z o.o. z/s w W. o nr (...) - dot. pojazdu marki V. (...) nr rej. (...) nr (...) oraz o nr (...) - dot. pojazdu marki V. (...) o nr rej (...) nr VIN (...), co stanowi mienie znacznej wartości, nakłonił go do tego.</p>	
Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W 2015r. oskarżony S. P. z uwagi na zakończenie swego nieformalnego związku z K. K., czego konsekwencją była również rezygnacja K. K. z formalnego pełnienia funkcji prezesa zarządu (...) spółki z o.o. oraz chęć zbycia przez nią posiadanych w tej spółce udziałów, rozpoczął starania celem ustanowienia na stanowisku prezesa w spółce nowej osoby, przy czym w rzeczywistości osobą zarządzającą spółką miał być nadal S. P..	częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. D. (1)	702-704 w zw. z 170-172, 262-264, 328-330; 706	

W tym właśnie celu w 2015r. oskarżony D. D. (1) został nakłoniony przez oskarżonego S. P. do nabycia 100% udziałów (...) spółki z o.o. z siedzibą w P. i objęcia stanowiska prezesa zarządu tej spółki. D. D. (1) nie posiadał w tym czasie jakichkolwiek kwalifikacji do prowadzenia działalności gospodarczej ani też pełnienia tej funkcji – miał pełną świadomość tego, że operacja objęcia udziałów w spółce oraz funkcji prezesa zarządu będzie fikcją, a on sam w ten sposób przyjmuje pozycję tzw. „słupa”, który będzie tylko wykonywał polecenia swego mocodawcy – oskarżonego S. P.. Z uwagi jednak na fakt, że owo nabycie udziałów nie wiązało się dla D. D. (1) z żadnymi wydatkami, a za piastowanie stanowiska prezesa zarządu otrzymywał on co jakiś czas od S. P. „wynagrodzenie”, oskarżony D. D. (1) zgodził się na zaproponowane mu rozwiązanie.

Pełniąc funkcję prezesa zarządu (...) sp. z o.o. D. D. (1) podpisywał różne umowy leasingu pojazdów – w tym B. (...), B. (...), V. (...), które to auta przekazywane były do użytkowania osobom, które nie były związane z (...) sp. z o.o., a same auta następnie nie były zwracane

przedsiębiorstwom leasingowym i „znikały” w nieustalonych okolicznościach – z tego powodu wobec D. D. (1) toczyło się postępowanie karne i w dniu 21 grudnia 2018r. zapadł wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu w sprawie XVI K 258/18 skazujący za przestępstwa z art.284§2 k.k. w zw. z art.294§1 k.k. w odniesieniu do trzech aut.

Pod koniec 2016r. oskarżony S. P. porozumiał się ze swoimi znajomymi z J. – oskarżonymi M. N. i R. K., którzy w tym czasie prowadzili wspólnie działalność gospodarczą, iż jest możliwe zawarcie przez spółkę (...) (przez niego zarządzaną, a w której formalnym prezesem jest D. D. (1), co do którego R. K. i M. N. wiedzieli, że jest on tzw. „słupem”) umów leasingu pojazdów, które zostałyby oddane do użytkowania R. K. i M. N.. Rozwiązanie to miało być swoistą przysługą S. P. dla M. N. i R. K. wpływającą pozytywnie na planowaną ich współpracę z S. P..

Następnie oskarżony S. P. nakłonił wykonującego posłusznie jego polecenia oskarżonego D. D. (1) do dokonania przestępstwa oszustwa na szkodę przedsiębiorstwa leasingowego. D. D. (1) występując jako prezes

zarządu (...) spółki z o.o. podjął rozmowy z przedstawicielem (...) Sp. z o.o. – Ł. R. celem zawarcia umów leasingu dwóch samochodów marki V. (...).

W toku tych rozmów D. D. (1) wprowadził jednak Ł. R. w błąd co do:

- rzeczywistej kondycji finansowej (...) sp. z o.o. jako leasingobiorecy (w tym zakresie D. D. (1) we wnioskach o zawarcie umów datowanych na dzień 3 grudnia 2016r. i 14 grudnia 2016r. podpisanych przez D. D. (1) wskazywał fikcyjne (zawyżone) dane dotyczące sytuacji spółki, a mianowicie, jakoby za 12 miesięcy 2015r. przychody ze sprzedaży wyniosły 3.000.000 zł, koszty sprzedaży 260.000, dochód brutto 400.000 zł oraz wartość majątku produkcyjnego 1.000.000 zł, zaś za dziesięć miesięcy 2016r. jakoby przychody ze sprzedaży wyniosły 2.9657.101,81 zł, koszty sprzedaży 2.221.592,94 zł, zaś dochód brutto 745.508,87 zł – dane te były oderwane od rzeczywistości (vide: informacje uzyskane z Urzędu Skarbowego P. k.193-210);

- co do zamiaru wywiązania się z zobowiązania wynikającego z umów leasingowych - w

szczegółności D. D. (1) w rozmowach z Ł. R. zataił, iż w ramach poczynionych już ustaleń z M. N. i R. K. samochody stanowiące przedmioty umów leasingu zostaną im przekazane do użytkowania i to bez pisemnej zgody leasingodawcy mimo, że zgoda taka była warunkiem koniecznym zgodnie z zawieranymi umowami (vide: pkt.1.4 OWUL stanowiących integralną część umów leasingowych).

D. D. (1) występując jako prezes zarządu (...) sp. z o.o. z/s w P. zawarł z (...) Sp. z o.o. dwie umowy leasingowe, a mianowicie:

- umowę leasingu operacyjnego nr (...) z dnia 12 grudnia 2016r., na mocy której spółka (...) uzyskała prawo do użytkowania samochodu osobowego V. (...) numer VIN (...) w zamian za zapłatę rat leasingowych zgodnych z załącznikiem nr 1 do umowy leasingu; (...) Sp. z o.o. na podstawie faktury VAT numer (...) z dnia 6 grudnia 2016r. zakupiła przedmiotowy samochód od (...) sp.j. za kwotę 157.560 zł brutto, a następnie samochód ten został zarejestrowany na właściciela tj. (...) Sp. z o.o. uzyskując numer rejestracyjny (...),

- umowę leasingu operacyjnego nr (...) z dnia

12 grudnia 2016r., na mocy której (...) sp. z o.o. z/ s w P. uzyskała prawo do użytkowania samochodu osobowego V. (...) numer VIN (...) w zamian za zapłatę rat leasingowych zgodnych z załącznikiem nr 1 do umowy leasingu; (...) Sp. z o.o. na podstawie faktury VAT numer (...) z dnia 6 grudnia 2016r. zakupiła przedmiotowy samochód od (...) sp. j. za kwotę 173.060 zł brutto, a po dokonaniu zakupu samochód został zarejestrowany na właściciela tj. (...) Sp. z o.o. uzyskując numer rejestracyjny (...).

Na podstawie zawartych umów samochody stanowiące przedmiot leasingu zostały wydane leasingobiorcy, przy czym za wiedzą i zgodą oskarżonego D. D. (1) zostały one od razu przejęte do użytkowania przez oskarżonych M. N. i R. K. – co było zgodne z wcześniejszymi ustaleniami pomiędzy nimi a D. D. (1). Nikt nie zawiadomił o tym (...) Sp. z o.o..

Wprowadzenie w błąd przedstawiciela (...) Sp. z o.o. co do rzeczywistej kondycji finansowej (...) sp. z o.o. jako leasingobiorcy oraz co do zamiaru wywiązania się z zobowiązania wynikającego z umów leasingowych o nr (...) (dotyczącej pojazdu marki

V. (...) nr rej. (...) nr VIN (...) oraz o nr (...) (dotyczącej pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...) nr (...)), które to umowy w szczególności nie pozwalały na przekazanie samochodów przedmiotów umów leasingu osobom trzecim bez pisemnej zgody leasingodawcy, a które to samochody - zgodnie z przestępczym porozumieniem - zostały przejęte do użytkowania przez oskarżonych M. N. i R. K., doprowadziło (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 330.620 złotych (suma cen uiszczonej za dwa samochody V. (...)).

D. D. (1) jako figurant w spółce (...) nie miał żadnego wpływu na dokonywane ewentualnie płatności przez tę spółkę. Nie miał też żadnej kontroli nad tym, czy ktoś inny ewentualnie dokonuje płatności.

Początkowo płatności wynikających z umów dokonywali oskarżeni M. N. i R. K., ewentualnie współpracująca z nimi ich znajoma J. S., która nie miała świadomości przestępstwa dokonanego na szkodę (...) Sp. z o.o., a płatności dokonywała w ramach uzgodnień z M. N. i R. K. (traktując to jako pożyczkę na ich rzecz).

Z tytułu przedmiotowych dwóch umów leasingu dokonano wpłat na łączną kwotę 71.123,32 zł, przy czym:

- w dniu 12 grudnia 2016r. dokonano wpłat w kwocie 8.653 zł i 7.878 zł przelewem z konta numer (...) prowadzonego w (...) w K.,

- kolejne jedenaście wpłat zostało dokonane przelewem z konta numer (...) i dokonywała je J. S.,

- kolejne osiem wpłat zostało dokonane gotówkowo za pośrednictwem poczty, przy czym ostatnia pochodziła z lipca 2017r.,

- dwie wpłaty w maju oraz czerwcu 2017r. zostały dokonane przez M. N..

Po lipcu 2017r. nie zostały już uiszczone jakiegokolwiek należności wynikające z zawartych umów leasingu. Skutkowało to oczywistą reakcją (...) Sp. z o.o., która wpierw skierowała do (...) spółki z o.o. jako leasingobiorcy wezwania do zapłaty (według stanu na dzień 17 lipca 2017r. zaległość wynosiła łącznie 8.539,24 zł; według następnego wezwania do zapłaty zaległość na dzień 16 sierpnia 2017r. wynosiła 9.798,89 zł), a następnie wobec braku spłaty zaległości w dniu 4 września 2017r. wypowiedziała w trybie natychmiastowym

obie umowy leasingu. Wypowiadając umowy M. (...) wezwała jednocześnie (...) Sp. z o.o. do zwrotu przedmiotów leasingu na parking (...) w W. przy ul. (...) w terminie nie dłuższym niż do 18 września 2017r.. Leasingobiorca nigdy nie zwrócił przedmiotów leasingu (...) Sp. z o.o.. Leasingodawca nie uzyskał odszkodowania z tytułu utraty pojazdów, albowiem polisy ubezpieczeniowe nie obejmują szkody wynikającej z braku zwrotu przedmiotów leasingu przez leasingobiorcę.

W toku postępowania nie udało się ustalić, gdzie znajdują się samochody V. (...) stanowiące przedmiot umów leasingu. Bezpośrednio po ich wydaniu przez dealera samochodowego pojazdy zostały przejęte do użytkowania - zgodnie z przestępczym porozumieniem (a niezgodnie z zawartymi umowami leasingu) – przez oskarżonych M. N. oraz R. K.. Po tym, jak w lipcu 2017r. zaprzestano płacenia rat leasingowych pojazdy cały czas były w użytkowaniu M. N. oraz R. K., zaś w maju 2018r. oddali oni użytkowane przez siebie pojazdy S. P., przy czym potwierdzenie ich odbioru pokwitował swym podpisem D. D. (1).

(...) Sp. z o.o.
nigdy nie odzyskało tych samochodów.

Oskarżony D. D. (1) jest synem Z. i H. z d. B., urodził się w dniu (...) w P.. D. D. (1) ma wykształcenie zawodowe – z zawodu jest ślusarzem/spawaczem. Oskarżony jest bezdzietnym kawalerem, nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Obecnie pozostaje zatrudniony jako tokarz osiągając wynagrodzenie na poziomie 3.600 zł brutto miesięcznie. Oskarżony nie posiada żadnego majątku. D. D. (1) był wielokrotnie karany za przestępstwa, w tym podobne.

Oskarżony R. K. jest synem M. i D. z d. T., urodził się w dniu (...) w G.. R. K. legitymuje się wykształceniem średnim – z zawodu jest technikiem ekonomistą. Jest żonaty, ma jedno małoletnie dziecko pozostające na jego utrzymaniu. Oskarżony prowadzi działalność gospodarczą osiągając dochód miesięczny na poziomie 5.000 -6.000 złotych. R. K. w czasie wyrokowania przysługiwał status osoby niekaranej za przestępstwa (wyroki skazujące, których odpisy zostały zgromadzone w aktach, uległy zatarciu).

Oskarżony M. N. jest synem B. i U. z d.

R., urodził się w dniu (...) w G.. Legitymuje się wykształceniem średnim – z zawodu jest stolarzem. M. N. jest żonaty, ma jedno dziecko pozostające na jego utrzymaniu. Oskarżony prowadzi działalność gospodarczą osiągając dochód miesięczny na poziomie 5.000. M. N. był dwukrotnie karany za przestępstwa – wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 20 grudnia 2018r. w sprawie III K 75/18 (karę 4 lat pozbawienia wolności orzeczona w tej sprawie skazany odbywa obecnie – od dnia zatrzymania na rozprawie w dniu 4 listopada 2022r.) oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Jarocinie z dnia 15 lipca 2019r. (na karę grzywny).

Oskarżony S. P. jest synem A. i M. z d. C., urodził się w dniu (...) w P.. Legitymuje się wykształceniem średnim – z zawodu jest technikiem gastronomii. Oskarżony jest żonaty, ma dwoje dzieci (pełnoletnich), nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Jest udziałowcem (...) spółki z o.o. – z działalności gospodarczej osiąga dochód miesięcznie na poziomie 7.000-8.000 złotych. S. P. był jeden raz karany za przestępstwo – wyrokiem Sądu Rejonowego w Gostyniu z dnia 16 marca

2020r. w sprawie II K 410/19.		
częściowo wyjaśnienia oskarżonego R. K.	704-705 w zw. z 267-269, 797-800	
częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. N.	705 w zw. z k.277-280, 800-801	
zeznania świadka P. G.	k.787-789 w zw. z k.50-51	
zeznania świadka Ł. R.	k.790-791 w zw. z k.135-136	
zeznania świadka J. S.	k.792 w zw. z k.229-231	
zeznania świadka K. K.	k.792-793 w zw. z k.232-234	
zeznania świadka P. J.	k.795-797 w zw. z k.190-192, 331-333 oraz 179-182	
umowy leasingowe nr (...) pomiędzy (...) sp. z o.o. a (...) Sp. z o.o. z/s w W. wraz z załącznikami	k.54-81, 99-103	
korespondencja dot. wypowiedzenia umów leasingowych	k.32-35, 82-84	
odpis z KRS dot. (...) sp. z o.o.	k.37-42, 122-126	
zestawienie wpłat oraz dokumenty wpłat dokonanych w realizacji umów leasingowych	k.85-98, 282	
polisy ubezpieczeniowe pojazdów stanowiących przedmiot leasingu	k.144-146	

informacja Naczelnika Urzędu Skarbowego P. dot. (...) spółki z o.o.	k.193-210		
pokwitowanie z dnia 29 maja 2018r. odbioru aut przez D. D. (1)	k.281		
kopii akt XVI K 258/18 Sądu Okręgowego w Poznaniu przeciwko D. D. (1)	k.336-374		
karty karne oskarżonych	k.723-739,		
odpisy wyroków skazujących	k.768-777		
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1	D. D. (1), R. K., M. N., S. P.	jak wyżej	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Za nieudowodnione (szerzej przy ocenie wyjaśnień oskarżonych) Sąd uznał: - twierdzenia oskarżonych D. D. (1), R. K. i M. N. negujące ich zamiar dokonania przestępstwa oszustwa na szkodę (...) Sp. z o.o. z/s w W.			

- twierdzenia S. P. negującego całościowo zarzut mu stawiany.			
2. OCena DOWOdów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Wyjaśnienia D. D. (1)	<p>7.Oskarżony D. D. (1) formalnie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa. Wyjaśnił, iż na prośbę S. P. został formalnie prezesem (...) Sp. z o.o., lecz w rzeczywistości nie wykonywał żadnych czynności w spółce, lecz jedynie polecenia faktycznie prowadzącego działalność spółki oskarżonego S. P.. D. D. (1) potwierdził zawarcie umów leasingowych na dwa samochody V. (...) wskazując, że uczynił to na polecenie S. P., zaś oba samochody zostały od razu przejęte przez oskarżonych R. K. i M. N.. D. D. (1) potwierdził też swój podpis na pokwitowaniu odbioru pojazdów – oświadczeniu z dnia 29 maja</p>	

2018r. wskazując, jednocześnie, iż nie wie gdzie się znajdują przedmiotowe samochody. D. D. (1) oświadczył też, że nie opłacał jakichkolwiek rat leasingowych i nie wiedział też, czy ktoś inny to czynił – sam nie miał dostępu do konta firmowego spółki, a dostęp taki miał S. P.. Wyjaśniając na rozprawie D. D. (1) nie wiedział nawet, czy spółka (...) nadal istnieje i czy nadal jest prezesem jej zarządu. Oskarżony D. potwierdził również twierdzenia przedstawicieli przedsiębiorstwa leasingowego, iż nikt nie wnioskował o zgodę na użytkowanie leasingowanych samochodów przez osoby trzecie.

8. Wyjaśnienia D. D. (1) co do zasady zasługiwały na wiarę. W poszczególnych swych fragmentach korelowały one z zeznaniami świadków oraz wyjaśnieniami współoskarżonych M. N. i R. K., a także z dokumentacją zgromadzoną w sprawie. W szczególności wyjaśnienia D. D. (1) co do jego roli w spółce (...) oraz rzeczywistej roli S.

P. w tejże spółce w pełni korelowały z zeznaniami K. K. (byłej partnerki S. P. i poprzedniczki D. D. (1) na stanowisku prezesa zarządu w spółce (...)), zeznaniami P. J. (co do którego nie ustalono przyczyn, dla których miałby on fałszywie obciążać S. P.), a także z wyjaśnieniami M. N. i R. K., z których jednoznacznie wynika, iż ich partnerem do rozmów na temat użytkowania samochodów, które miały być przedmiotem umów leasingowych zawartych przez spółkę (...), był faktycznie podejmujący decyzje w tej spółce oskarżony S. P., a nie D. D. (1) - tylko formalnie piastujący stanowisko prezesa zarządu (a który był jedynie - używając określenia M. N. k.279 - „osobą adoptowaną”).

9. Nie budzi również żadnych wątpliwości fakt podpisania przez D. D. (1) występującego jako prezes zarządu spółki (...) dwóch umów leasingowych, na mocy których (...) Sp. z o.o. z/s w W. zakupiło i oddało do

użytkowania spółce (...) jako leasingobiorcy dwa samochody V. (...). W tym zakresie podkreślić należy, iż na wiarę zasługiwały wyjaśnienia D. D. (1), iż on sam jako prezes zarządu spółki (...) bynajmniej nie występował do przedsiębiorstwa leasingowego o wyrażenie zgody na oddanie leasingowanych samochodów do użytkowania osobom trzecim – twierdzenia te w pełni korelowały w szczególności z zeznaniami świadka P. G., zaś żaden z oskarżonych nie potrafił udokumentować wyrażenia takiej zgody przez (...) Sp. z o.o., przy czym przypomnieć należy, iż zgodnie z zapisem pkt.1.4 Ogólnych Warunków Umów Leasingu bez zgody udzielonej przez finansującego na piśmie pod rygorem nieważności, korzystający nie mógł oddać przedmiotu leasingu do używania osobie trzeciej.

10.Z wyjaśnień D. D. (1) nie wynikało, iż nie miał on jakiegokolwiek kontroli nad działalnością spółki (...) (w

*tym jej finansami),
a zawarcie umów
leasingowych dot.
dwóch samochodów
V. (...) od samego
początku było
podyktowane
zamiarem oddania
tych pojazdów do
użytkowania M. N. i
R. K. bez ubiegania
się o wyrażenia
zgody na to przez
przedsiębiorstwo
leasingowe. Tym
samym D. D. (1)
od samego początku
wnioskowania o
zawarcie umów
leasingowych
zamierzał więc nie
dochować warunków
zobowiązania
wynikającego z tych
umów i w tym
zakresie wprowadzał
w błąd przedstawicieli
(...) Sp. z o.o..
Dodatkowo w sposób
oczywisty D. D.
(1) wprowadzał w
błąd przedstawicieli
przedsiębiorstwa
leasingowego co do
faktycznej sytuacji
finansowej spółki (...)
– jeśli bowiem w
ogóle nie orientował
się w tej sytuacji,
to podając we
wnioskach o zawarcie
umów wymyślone
dane finansowe spółki
wprowadzał w błąd
co do okoliczności,
które były przecież
jednym z elementów
istotnych dla podjęcia
decyzji o zawarciu
umowy ze spółką*

		<p>(...). W tej sytuacji deklaracja D. D. (1) na rozprawie (k.704) jakoby nie miał on „zamiaru oszukania firmy leasingowej” pozostaje kompletnie oderwana od rzeczywistości i nie zasługuje na wiarę.</p>
<p>wyjaśnienia oskarżonego R. K. oraz M. N.</p>	<p>R. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa. Potwierdził, iż zarówno on jak i jego współnik – oskarżony M. N. użytkowali pojazdy V. (...) stanowiące przedmiot umów leasingowych zawartych przez spółkę (...) i podkreślał, iż do pewnego momentu były uiszczane raty leasingowe wskazując, że częściowo płaciła je ich znajoma - J. S. (w ramach ich wspólnych rozliczeń). Podkreślał, że w maju 2018r. oba samochody zostały oddane S. P., D. D. (1) i towarzyszącemu im mężczyźnie, za pokwitowaniem podpisanym przez D. D. (1).</p> <p>Na rozprawie R. K. złożył wyjaśnienia dopiero po przesłuchaniu wszystkich świadków podkreślając, jakoby nie miał nigdy zamiaru wprowadzenia w błąd ani oszukania. Podkreślał, że zaprzestanie spłacania rat leasingowych za użytkowanie samochodu V. (...) wynikało z</p>	

pogorszenia się jego sytuacji finansowej i deklarował, że chce uregulować należności za okres, kiedy korzystał z auta. Oskarżony K. przyznawał, że zobowiązywał się wobec S. P. do płacenia rat leasingowych i dodawał, iż przedsiębiorstwo prowadzone przez niego z M. N. nie posiadało wymaganej zdolności do zawarcia umowy leasingowej, skutkiem czego umowy zostały zawarte przez spółkę (...), co do której sytuacji finansowej nie orientował się on. Dodatkowo R. K. wskazywał, iż nigdy nie rozmawiałem z nikim z (...) spółki z o.o. oraz że „myślał”, że może jeździć samochodem, a nikt z (...) spółki z o.o. nie zgłaszał do niego żadnych roszczeń.

Oskarżony M. N. również nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa wskazując, że „może się przyznać” jedynie do tego, że nie zapłacił czterech rat. Potwierdził wyjaśnienia R. K., iż zarówno on jak i jego wspólnik – oskarżony R. K. użytkowali pojazdy V. (...) stanowiące przedmiot umów leasingowych zawartych przez spółkę (...), a część rat leasingowych została uiszczona (w części płaciła je ich znajoma - J. S. w ramach ich wzajemnych rozliczeń). Potwierdził te, że maju

2018r. oba samochody zostały wydane S. P., D. D. (1) i towarzyszącemu im P. J., za pokwitowaniem podpisanym przez D. D. (1). M. N. wskazywał też, iż od samego początku uzgodnione zostało z D. D. (1) (określanym przez M. N. jako osoba „adoptowana”) i S. P., że umowę leasingową zawrze spółka (...), zaś M. N. i R. K. będą użytkować pojazdy oraz spłacać raty leasingowe.

Na rozprawie M. N. również złożył wyjaśnienia dopiero po przesłuchaniu wszystkich świadków podkreślając, że wspólnie z R. K. mieli zamiar płacić raty leasingowe, a zaprzestanie tego w jego wypadku wynikało z pogorszenia stanu. Deklarował spłatę zaległych rat leasingowych i podkreślał, iż ani on ani R. K. nie mieli zamiaru wprowadzać „leasingu w błąd”. Podkreślał też, że nie uczestniczyli oni w rozmowach z przedstawicielem przedsiębiorstwa leasingowego, nie dostarczali żadnych dokumentów a jedynie zobowiązali się wobec S. P., że będą spłacać raty.

Oceniając wyjaśnienia R. K. oraz M. N. Sąd uznał je za wiarygodne w zakresie, w którym potwierdzili oni użytkowanie przez siebie samochodów V. (...) stanowiących przedmiot

	<p>umów leasingowych zawartych przez (...) spółkę z o.o., potwierdzili częściowe uiszczenie należności wynikających z tych umów leasingowych, a także jednoznacznie określili rolę D. D. (1) oraz S. P. w spółce (...). W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonych N. i K. w pełni korelowały z wyjaśnieniami D. D. (1), zeznaniami świadków K. K., P. J., Ł. R. i P. G., a także z zabezpieczoną dokumentacją dot. zawartych umów leasingowych.</p>	
zeznania świadków P. G. i Ł. R.	<p>W całości na wiarę zasługiwały zeznania świadków P. G. oraz Ł. R. – przedstawicieli pokrzywdzonej (...) spółki z o.o.. Zeznania tych świadków były spójne wewnątrznie, logiczne, korelowały wzajemnie ze sobą, a także ze zgromadzoną dokumentacją. Zeznania te były przydatne dla ustalenia procedury zawierania umów leasingowych przez pokrzywdzoną spółkę w inkryminowanym okresie, a przede wszystkim potwierdzały, że nie doszłoby do umów, gdyby przedstawiciel pokrzywdzonej spółki wiedział (nie był wprowadzony w błąd) o nierzetelnych danych dotyczących sytuacji finansowej spółki (...) - twierdzenia w</p>	

tym zakresie z całą pewnością były zgodne z zasadami doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania. Świadkowie zgodnie też potwierdzili, iż pokrzywdzona spółka nigdy nie wydawała zgody na oddanie przedmiotów leasingu do używania osobom trzecim. Dodatkowo omawiane zeznania świadków były przydatne dla ustalenia, iż wprowadzicie samochody stanowiące przedmiot leasingu były ubezpieczone, niemniej nie od zdarzeń polegający na braku ich zwrotu przez leasingobiorcę, skutkiem czego (...) spółka z o.o. nie uzyskała żadnego odszkodowania.

zeznania świadka J. S.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka J. S. – znajomej oskarżonych M. N. i R. K., która w związku ze swoimi z nimi rozliczeniami uiściła część rat leasingowych na rzecz (...) spółka z o.o.. Zeznania J. S. były tym zakresie zgodne z wyjaśnieniami wymienionych oskarżonych, zeznaniami świadka P. G. (zajmującego się kwestiami windykacyjnymi w (...) spółce z o.o.) oraz zabezpieczoną dokumentacją. Jak wynikało natomiast z zeznań J. S. nie miała ona żadnej wiedzy na temat okoliczności zawarcia

	<p>umów leasingowych i działań podejmowanych w tym zakresie przez któregokolwiek z oskarżonych. W konsekwencji zeznania świadka były przydatne jedynie dla ustalenia okoliczności pobocznych – nie mających znaczenia dla ustalenia samego bytu przestępstwa będącego przedmiotem postępowania.</p>	
<p>zeznania świadka K. K.</p>	<p>Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania zeznań świadka K. K. – byłej partnerki życiowej oskarżonego S. P., poprzedniczki oskarżonego D. D. (1) na stanowisku prezesa zarządu (...) spółki z o.o.. Zeznania te cechowała spójność wewnętrzna, logiczność oraz spójność z zeznaniami P. J. i wyjaśnieniami oskarżonego D. D. (1) co do rzeczywistej roli S. P. w (...) spółce z o.o..</p>	
<p>zeznania świadka P. J.</p>	<p>Sąd nie znalazł podstaw od odmowy wiary zeznaniom świadka P. J. – charakteryzowała je logiczność oraz korelacja z wyjaśnieniami D. D. (1) i zeznaniami K. K. (w zakresie rzeczywistej roli S. P. w działalności (...) spółce z o.o. oraz pozorności sprawowania funkcji prezesa zarządu spółki przez D. D. (1)), a nadto z wyjaśnieniami M. N. i R. K. (wspartych pisemnym</p>	

	<p>pokwitowaniem) co do odebrania samochodów V. (...) przez świadka J. i S. P. (choć kwestia ta nie miała znaczenia dla ustalenia samego bytu przestępstwa będącego przedmiotem postępowania). Zaznaczyć bowiem w tym miejscu należy, iż kwestia dalszych losów samochodów V. (...) była zdaniem Sądu wtórna dla rozstrzygnięcia zasadności zarzutów przedstawionych oskarżonym – w tym zakresie istotne były ich zachowania mające miejsce przed i przy zawieraniu umów leasingu, a nie późniejsze „zniknięcie” przedmiotów leasingu, albowiem Prokurator nie przedstawił żadnemu z oskarżonych zarzutu z art.284 k.k. samochodów będących przedmiotem umów leasingu.</p>	
<p>Dokumenty wymienione wyżej</p>	<p>Za w pełni przydatne Sąd uznał zgromadzone i wymienione wyżej dowody z dokumentów. W szczególności przydatne dla poczynienia ustaleń faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okazała się dokumentacja dotycząca umów leasingu nr (...) pomiędzy (...) sp. z o.o. a (...) Sp. z o.o. z/s w W. wraz z załącznikami (k.54-81, 99-103), zestawienie wpłat oraz dokumenty wpłat dokonanych w realizacji tych umów leasingowych (k.85-98, 282) oraz</p>	

	<p>informacja Naczelnika Urzędu Skarbowego P. dot. (...) spółki z o.o. (k.193-210 – pozwalające na ustalenie fikcyjności danych oddanych przy zawieraniu umów leasingowych).</p> <p>Dokumentacja w postaci informacji z KRK oraz odpisów wyroków pozwałała z kolei na ustalenie kwestii ewentualnej karalności oskarżonych.</p>		
<p>2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	<p>wyjaśnienia oskarżonego S. P. (k.705)</p>	<p>Oskarżony S. P. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, odmawiając złożenia wyjaśnień oraz udzielenia odpowiedzi na pytania.</p> <p>Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom S. P., gdyż pozostawały one w całkowitej sprzeczności z wyjaśnieniami współoskarżonych D. D. (1), M. N. i R. K., a także z zeznaniami K. K. (byłej partnerki S. P. i poprzedniczki D. D. (1) na stanowisku prezesa zarządu w spółce</p>	

		<p>(...) oraz zeznaniami P. J. (co do którego nie ustalono przyczyn, dla których miałby on fałszywie obciążać S. P.) z których to dowodów jednocześnie wynikało, iż rola i pozycja D. D. (1) w spółce (...) była fikcją, zaś osobą rzeczywiście prowadzącą sprawę tej spółki, zarządzającą nią, kontrolującą jej finanse był oskarżony S. P.. Ze zgodnych w tym zakresie wyjaśnień wszystkich współoskarżonych oraz zeznań P. J. wynika jednoznacznie, iż D. D. (1) był osobą wykonującą polecenia wydawane mu przez S. P., który był rzeczywistym partnerem do rozmów dla M. N. i R. K. o przejęciu do użytkowania leasingowanych samochodów, a w konsekwencji nie budziły wątpliwości wyjaśnienia D. D. (1), iż do wszystkich działań podejmowanych przez niego, a objętych zarzutem aktu oskarżenia, został on nakłoniony właśnie przez S. P..</p>	
Wyjaśnienia D. D. (1)	Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom złożonym przez D. D. (1) na rozprawie (k.704) jakoby nie miał on „zamiaru oszukania firmy leasingowej” – twierdzenie to pozostawało nie zasługujące na wiarę w kontekście ustalonych okoliczności wprowadzenia w błąd		

	przedstawiceli pokrzywdzonej spółki.	
Wyjaśnienia R. K. i M. N.	<p>Za niewiarygodne Sąd uznał natomiast wyjaśnienia R. K. oraz M. N. w części, w której w istocie kwestionowali oni swój udział w przestępczym zdarzeniu dokonanym na szkodę (...) spółki z o.o. podkreślając okoliczności, które nie miały wpływu na sam byt przestępstwa im zarzucanego, a co najwyżej mogące mieć znaczenie dla ustalenia kwestii pozostałej do naprawienia szkody wyrządzonej przedsiębiorstwu leasingowemu z chwilą, gdyż przedsiębiorstwo to zawarło umowy leasingu ze spółką (...) i zdecydowało się na sfinansowanie zakupu dwóch samochodów V (...) będących przedmiotem umów – wydatkując na ten cel łącznie kwotę 330.620 złotych. Podkreślić należy, iż nikt uprawniony do działania w imieniu spółki (...) nigdy nie występował do przedsiębiorstwa leasingowego o wyrażenie zgody na oddanie leasingowanych samochodów do użytkowania osobom trzecim – okoliczność ta była bezsporna również w świetle wyjaśnień R. K. i M. N., którzy jednak fakt ten usiłowali w swych wyjaśnieniach bagatelizować, a</p>	

tymczasem okoliczność ta wskazuje niezbicie o tym, że przedsiębiorstwo leasingowe od samego początku było wprowadzane w błąd, gdyż zgodnie z przestępczym porozumieniem wszystkich oskarżonych nie miały być dochowane warunki umów leasingowych w szczególności te, które regulowały kwestię wymogu pisemnej (pod rygorem nieważności) zgody przedsiębiorstwa leasingowego na oddanie przedmiotów leasingu do używania osobie trzeciej, jaką niewątpliwie był zarówno M. N., jak i R. K.. Podkreślenia też wymaga, że bynajmniej „umówienie się” przez M. N. i R. K., iż to oni będą spłacać raty leasingowe bynajmniej nie wyklucza tego, iż przedsiębiorstwo leasingowe zostało wprowadzone w błąd, skoro już w momencie zawierania umów bynajmniej (...) spółka z o.o. nie miała zamiaru dokonywania tych płatności, do których to ona się zobowiązywała. Co istotne również współdziałający z R. K. i M. N. oskarżony D. D. (1) występując jako prezes zarządu spółki V. w sposób oczywisty wprowadzał w błąd przedstawicieli przedsiębiorstwa leasingowego co do faktycznej sytuacji finansowej spółki (...) – podane we

	wnioskach o zawarcie umów abstrakcyjne, nie mające nic wspólnego z rzeczywistością dane finansowe spółki wprowadzały w błąd co do okoliczności, które były przecież jednym z elementów istotnych dla podjęcia decyzji o zawarciu umowy ze spółką (...). Z samych zresztą wyjaśnień oskarżonych N. i K. wynikało niezbitcie, że mieli oni pełną świadomość, jak istotna dla przedsiębiorstwa leasingowego jest kondycja finansowa leasingobiorcy.		
zeznania świadka B. Z.	W ocenie Sądu zeznania świadka B. Z. (k.794 w zw. z k.320-322) okazały się nieprzydatne dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.		
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1	D. D. (1), R. K. , M. N.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Materiał dowodowy pozwolił bowiem na			

sformułowanie
kategorycznego
stwierdzenia, iż oskarżeni
D. D. (1), R. K. i M.
N. w dniu 12 grudnia
2016r. w P., działając
wspólnie i porozumieniu,
w celu osiągnięcia korzyści
majątkowej doprowadzili
(...) sp. z o.o. z siedzibą
w W. do niekorzystnego
rozporządzenia mieniem
znacznej wartości w
łącznej kwocie 330.620
złotych w ten sposób, że D.
D. (1) działając jako prezes
zarządu (...) sp. z o.o. z
siedzibą w P. wprowadził
przedstawiciela
pokrzywdzonej firmy w
błąd co do rzeczywistej
kondycji finansowej (...) sp.
z o.o. jako
leasingobiorcy oraz co
do zamiaru wywiązania
się z zobowiązania
wynikającego z umów
leasingowych o nr (...) (dotyczącej pojazdu marki
V. (...) nr rej. (...) nr
VIN (...)) oraz o nr
(...) (dotyczącej pojazdu
marki V. (...) o nr rej
(...) nr (...)), które to
umowy w szczególności
nie pozwalały na
przekazanie samochodów
przedmiotów umów
leasingu osobom trzecim
bez pisemnej zgody
leasingodawcy, a które to
samochody - zgodnie z
przestępczym
porozumieniem - zostały
przejęte do użytkowania
przez oskarżonych M. N.
i R. K.. Tym samym
wymienieni oskarżeni
swoim zachowaniem
wyczerpali znamiona

przestępstwa z art.286§1 k.k. w zw. z art.294§1 k.k..

Ustalając, iż swoim zachowaniem oskarżeni wyczerpali znamiona przestępstwa stypizowanego w art.286§1 k.k. Sąd zważył, iż zgodnie z tym przepisem zarzut popełnienia przestępstwa oszustwa można zasadnie postawić takiej osobie, która doprowadziła inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania jej błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania, przy czym działała ona w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Rozważania na temat realizacji przez oskarżonych znamion strony przedmiotowej zarzucanego im przestępstwa rozpocząć należało od kwestii czynności sprawczej. Czynność ta w przypadku przestępstwa oszustwa przybrać może jedną z trzech postaci: wprowadzenia w błąd, wyzyskania błędu w którym tkwi jakaś osoba, czy też wyzyskania niezdolności tej osoby do należytego pojmowania przedsiębranego działania.

Przenosząc te rozważania ogólne na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy kategorycznie, że oskarżony D. D. (1) występując jako formalny prezes spółki (...) wprowadził w błąd przedstawiciela swego kontrahenta tj. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. co do:

- rzeczywistej kondycji finansowej (...) sp. z o.o. jako leasingobiorcy - w tym zakresie D. D. (1) we wnioskach o zawarcie umów datowanych na dzień 3 grudnia 2016r. i 14 grudnia 2016r. wskazywał fikcyjne (zawyżone) dane dotyczące sytuacji spółki - dane te były kompletnie oderwane od rzeczywistości (vide: informacje uzyskane z Urzędu Skarbowego P. k.193-210);
- zamiaru wywiązania się z zobowiązania wynikającego z umów leasingowych - w szczególności D. D. (1) w rozmowach z Ł. R. zataił, iż w ramach poczynionych już ustaleń z M. N. i R. K. samochody stanowiące przedmioty umów leasingu zostaną im przekazane do użytkowania i to bez pisemnej zgody leasingodawcy mimo,

że zgoda taka była warunkiem koniecznym zgodnie z zawieranymi umowami (vide: pkt.1.4 OWUL stanowiących integralną część umów leasingowych) – wprowadzał więc w błąd co do zamiaru wywiązania się z zobowiązania wynikającego z umów leasingowych o nr (...) (dotyczącej pojazdu marki V. (...) nr rej. (...) nr VIN (...)) oraz o nr (...) (dotyczącej pojazdu marki V. (...) o nr rej (...) nr (...)), które to umowy w szczególności nie pozwalały na przekazanie samochodów przedmiotów umów leasingu osobom trzecim bez pisemnej zgody leasingodawcy, a które to samochody - zgodnie z przestępczym porozumieniem i planem – miały zostać i zostały przejęte do użytkowania przez oskarżonych M. N. i R. K..

Celem tego działania oskarżonych D. D. (1) i współdziałających z nim M. N. i R. K. było osiągnięcie korzyści majątkowej – w ten sposób oskarżeni doprowadzili pokrzywdzoną spółkę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem

znacznej wartości w łącznej kwocie 330.620 złotych czyli kwoty wydatkowanej przez na sfinansowanie zakupu dwóch samochodów V. (...).

W niniejszej sprawie uzasadniony był pogląd oskarżyciela publicznego o wypełnieniu przez oskarżonych D. D. (1), M. N. i R. K. znamion zarzucanego im przestępstwa wspólnie i w porozumieniu.

Jak podkreśla się w orzecznictwie istotą współsprawstwa w ujęciu przepisu art.18§1 k.k. jest oparte na porozumieniu wspólne działanie co najmniej dwóch osób, z których każda obejmuje swym zamiarem urzeczywistnienie wszystkich określonych przedmiotowych znamion czynu przestępnego (vide: wyrok SN z dnia 24.05.1976r., Rw 189/76, OSNKW 1976/9/117). Współsprawcą jest osoba, której zachowanie dopełniło zachowanie innych uczestników postępowania w stopniu, który zgodnie z porozumieniem i podziałem ról współdecydował o popełnieniu przestępstwa. Konstrukcja współsprawstwa polega na wspólnym dokonaniu przestępstwa przez co najmniej dwie osoby, nie wymaga natomiast

wspólnego dokonania tzw. czynności czasownikowej, ale może się również opierać na obiektywnym wykonywaniu w ramach uprzednio uzgodnionego podziału ról pewnych czynności realizujących cel przestępny (vide: wyrok SN z dnia 16 kwietnia 1973r., II KR 14/72, OSN Prok. Gen. 1973/1-2/3). Pomijając w tym miejscu teoretycznoprawne rozważania na temat rozgraniczania współsprawstwa od pomocnictwa wskazać należy, iż udział M. N. i R. K. w przestępczym zdarzeniu polegający na wskazaniu konkretnych samochodów, które później stały się przedmiotem leasingu, towarzyszeniu D. D. (1) w odebraniu samochodów od delalera samochodowego, uiszczeniu pierwszych wpłat inicjujących leasing oraz w ramach uprzednio uzgodnionego z D. D. (1) podziału ról zapewnienie środków finansowych na pokrycie pierwszych należności wynikających z zawartych umów leasingu i regulowanie ich do lipca 2017r. miał tak poważne znaczenie dla wspólnego przedsięwzięcia oskarżonych, że również M. N. i R. K. winni zostać w ocenie Sądu uznani za współsprawców przestępstwa, a nie „jedynie” za pomocników. Całokształt okoliczności zdarzenia, w szczególności

inicjatorska rola oskarżonych M. N. i R. K. w jego zaistnieniu, a następnie w funkcjonowaniu umów przez pierwsze miesiące uprawnia zdaniem Sądu do formułowania kategoriycznych twierdzeń o pełnej świadomości zarówno D. D. (1), ale i M. N. i R. K. o przebiegu przestępczych zachowań.

Przestępstwo określone w normie art.286§1 k.k. należy do przestępstw materialnych (skutkowych) – jego skutkiem jest niekorzystne rozporządzenie mieniem, które powoduje rezultat w postaci zmniejszenia stanu majątkowego podmiotu, w stosunku do którego nastąpiło rozporządzenie. W niniejszej sprawie zawierając umowy leasingu (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. sfinansowała zakup dwóch samochodów V. (...) za kwotę łącznie 330.620 złotych - niekorzystnie rozporządziła tymi środkami finansowymi, gdyż sfinansowała zakup samochodów następnie oddanych w leasing spółce (...), która nie miała bynajmniej zdolności (oraz zamiaru) wywiązania się z zobowiązania wynikającego ściśle z zawartych umów leasingu – w szczególności prezes tej spółki od początku zakładał, że auta zostaną oddane do używania

osobom trzecim tj. M. N. i R. K., a on sam nie będzie dokonywał spłat rat leasingowych, gdyż mieli zająć się tym użytkownicy aut (o czym jednak przedsiębiorstwo leasingowe nie wiedziało).

Pamiętać należało, iż ustawowe znamię stanowiące skutek przestępstwa oszustwa określonego w art.286§1 k.k. wypełnione zostaje już wówczas, gdy sprawca działając w sposób opisany w tym przepisie, doprowadza inną osobę do rozporządzenia mieniem, które jest niekorzystne z punktu widzenia interesów tej osoby lub innej osoby pokrzywdzonej. Powstanie szkody w mieniu będącej następstwem jego przywłaszczenia nie jest nawet koniecznym warunkiem do przyjęcia, że doszło do tak pojmowanego niekorzystnego rozporządzenia (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 2000r., V KKN 267/00, OSNKW 2000/9-10/85). (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. została wprowadzona w błąd co do możliwości (oraz zamiaru) wywiązania się przez spółkę (...) ze ściśle określonego zobowiązania. Treść tego zobowiązania zakładała bowiem nie tylko, że spółka ta będzie uiszczala należności leasingowe w ściśle określonych ratach

i terminach (zgodnie z harmonogramami), ale również że leasingowane auta nie zostaną oddane do używania osobom trzecim bez zgody przedsiębiorstwa leasingowego. Tylko pod takim warunkami, a także przy założeniu prawdziwości podawanych danych dotyczących sytuacji finansowej spółki (...) pokrzywdzona spółka zgodziła się na zawarcie umów leasingu. W istocie rzeczy oskarżeni D. D. (1) oraz współdziałający z nim M. N. i R. K. doprowadzili więc (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie w błąd – wyczerpali więc swoim zachowaniem znamiona przestępstwa oszustwa (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 24 listopada 1993r., sygn. akt AKr 324/92, OSP 1995/4/79).

Rozważając z kolei realizację przez oskarżonych znamion strony podmiotowej zarzucanego im przestępstwa stwierdzić należało w pierwszej kolejności, iż przestępstwo to jest przestępstwem umyślnym zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Ustawa karna wymaga, aby działanie sprawcy było ukierunkowane na

określony cel, a mianowicie na osiągnięcie korzyści majątkowej (art.286§1 k.k.). W świetle przedstawionego i zanalizowanego wyżej materiału dowodowego nie mogło budzić żadnych wątpliwości, iż oskarżeni D. D. (1) oraz współdziałający z nim M. N. i R. K. mieli pełną świadomość tego, iż (...) sp. z o.o. jest wprowadzany w błąd a to dlatego, że gdyby tego nie czynili to pokrzywdzona spółka nie zawarłaby przedmiotowych umów leasingu, nie sfinansowałaby zakupu dwóch samochodów V. (...), a w konsekwencji M. N. i R. K. nie użytkowałiby tych aut. Nie mogło zatem budzić wątpliwości, iż oskarżeni działali w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Z uwagi na fakt, iż przestępcze zachowanie oskarżonych doprowadziło pokrzywdzoną spółkę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 330.620 złotych zasadne stało się uznanie, iż prawidłowa kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonym winna zawierać również art.294§1 k.k..

#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia	2	S. P.
---	---	----------	--------------

	postępowania zgodna z zarzutem		
Zwiąże o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>W ocenie Sądu materiał dowodowy z szczególności wyjaśnienia oskarżonych D. D. (1), M. N. i R. K., a pośrednio także zeznania świadków K. K. i P. J. potwierdziły, iż D. D. (1) do popełnienia przestępstwa przypisanego mu w niniejszym postępowaniu został nakłoniony przez oskarżonego S. P., w konsekwencji temu oskarżonemu należy przypisać przestępstwo z art.18§2 k.k. w zw. z art.286§1 k.k. w zw. z art.294§1 k.k..</p> <p>Zgodnie z art.18§2 k.k. odpowiada za podżeganie, kto chcąc, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, nakłania ją do tego. W realiach niniejszej sprawy S. P. jako rzeczywisty zarządzający działalnością (...) spółki z o.o. i to mimo, że formalnie w żaden sposób ze spółką tą związany nie był, nakłonił formalnego prezesa zarządu tejże spółki tj. oskarżonego D. D. (1) do podjęcia przestępczego zachowania względem przedsiębiorstwa leasingowego.</p> <p>Przypomnieć należy, iż D. D. (1) jedynie formalnie sprawował funkcję prezesa</p>			

zarządu (...) spółki z o.o., a w rzeczywistości osobą zarządzającą spółką był S. P.. D. D. (1) nie posiadał nawet kwalifikacji do prowadzenia działalności gospodarczej ani też pełnienia tej funkcji – przyjął jednak pozycję tzw. „słupa”, który będzie tylko wykonywał polecenia swego mocodawcy – oskarżonego S. P., otrzymując co jakiś czas w zamian „wynagrodzenie”. Z wyjaśnień nie tylko D. D. (1), ale również M. N. i R. K. wynikało niezbicie, iż to S. P. porozumiał się ze swoimi znajomymi z J. – oskarżonymi M. N. i R. K. co do możliwości zawarcie przez spółkę (...) (przez niego zarządzaną, a w której formalnym prezesem był D. D. (1)) umów leasingu pojazdów, które zostałyby oddane do użytkowania R. K. i M. N.. Rozwiązanie to miało być swoistą przysługą S. P. dla M. N. i R. K. wpływającą pozytywnie na planowaną ich współpracę z S. P.. Następnie to oskarżony S. P. nakłonił wykonującego posłusznie jego polecenia oskarżonego D. D. (1) do dokonania przestępstwa oszustwa na szkodę przedsiębiorstwa leasingowego.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	---	-----
---	--	-----	-------

Zwiąże o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania	-----	-----
Zwiąże wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwiąże o powodach warunkowego umorzenia postępowania			

#	3.4. Umorzenie postępowania	-----	-----
Zwiąże wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwiąże o powodach umorzenia postępowania			

#	3.5. Uniewinnienie	-----	-----
Zwiąże wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwiąże o powodach uniewinnienia			
-----			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			

Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
D. D. (1), R. K., M. N., S. P.	1-5	1-5	<p>Rozważając przez pryzmat dyrektyw z art.53§1 i §2 k.k. oraz art.115§2 k.k. kwestię wymiaru kary oskarżonym za przypisane im przestępstwo Sąd jako okoliczności <u>obciążające</u> uwzględnił:</p> <p>a) w stosunku do oskarżonego D. D. (1):</p> <ul style="list-style-type: none"> - wielokrotną karalność za przestępstwa (w tym również podobne), - popełnienie przestępstwa w konfiguracji wieloosobowej – wspólnie i w porozumieniu, <p>b) w stosunku do M. N. i S. P.:</p> <ul style="list-style-type: none"> - karalność za przestępstwa, przy czym dostrzec należało, iż wyroki skazujące tych oskarżonych zapadały w stosunku do M. N. 20 grudnia 2018r. oraz 15 lipca 2019r., zaś wobec S. P. w dniu 16 marca 2020r., tak więc w czasie dokonywania przestępstw przypisanych w niniejszym postępowaniu nie byli oni karani za przestępstwa, - w stosunku do M. N. popełnienie przestępstwa w konfiguracji wieloosobowej – wspólnie i w porozumieniu oraz uzyskanie bezpośrednio

przez niego korzyści z dokonania przestępstwa,

- w stosunku do S. P. popełnienie przestępstwa w formie sprawczej podżegania, która obrazuje doskonale wiodącą, inicjatorską rolę tego oskarżonego w popełnieniu przestępstwa

c) w stosunku do R. K.

- popełnienie przestępstwa w konfiguracji wieloosobowej – wspólnie i w porozumieniu,

- uzyskanie bezpośrednio przez niego oskarżonego korzyści z dokonania przestępstwa.

Czynnikiem wpływającym na korzyść:

- oskarżonego D. D. (1) było częściowe przyznanie się do winy oraz drugorzędna rola oskarżonego (pełnił on rolę tzw. „słupa”),

- w stosunku do oskarżonego R. K. – jego niekaralność za przestępstwa.

Mając na uwadze wszystkie wyżej wskazane okoliczności Sąd uznał, iż kary pozbawienia wolności wymierzone wszystkim oskarżonym winnym być takie same – równe dolnej granicy ustawowego zagrożenia czyli karze 1 roku pozbawienia wolności, zaś kara grzywny w stosunku do oskarżonego D. D.

(1) uwzględniająca jego rolę wśród pozostałych oskarżonych i w konsekwencji niższa tj. w liczbie 80 stawek dziennych, zaś co do pozostałych oskarżonych w liczbie 150 stawek dziennych.

Przy orzekaniu kary Sąd wziął pod uwagę każdą z dyrektyw opisanych w art.53 k.k., a mianowicie dyrektywy społecznej szkodliwości czynu i stopnia winy, a także dyrektywy prewencji generalnej (kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa) i prewencji indywidualnej pojmowanej jako cele zapobiegawcze i wychowawcze kary w stosunku do danego oskarżonego.

W stosunku do D. D. (1) z uwagi na jego uprzednią wielokrotną karalność za przestępstwa niemożliwe było warunkowe zawieszenie wykonania wymierzonej mu kary pozbawienia wolności. Oskarżony ten decydując się kolejny już raz na popełnienie przestępstwa dał wywarz temu, iż jest wysoce zdemoralizowany i niemożliwe jest racjonalne zakładanie, że nie popełni on więcej przestępstwa.

Celowość zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kar pozbawienia wolności zaistniała natomiast w

stosunku do oskarżonych R. K., M. N. i S. P.. W stosunku do dwóch ostatnich należało zauważyć, iż przed popełnieniem przestępstwa przypisanego w niniejszym postępowaniu nie byli oni karani za przestępstwa, możliwe więc było skonstruowanie co do każdego z tych oskarżonych (mimo ich późniejszej karalności) pozytywnej prognozy kryminologicznej - iż pomimo niewykonania wymierzonej kary pozbawienia wolności (co oczywiście zależy wyłącznie od ich poprawnego funkcjonowania w społeczeństwie w przyszłości) M. N. i S. P. będą przestrzegać porządku prawnego i nie powrócą na drogę przestępstwa. Dlatego też Sąd skorzystał z dobrodziejstwa przewidzianego w art.69 k.k. i warunkowo zawiesił wykonanie wymierzonej każdemu oskarżonemu kary pozbawienia wolności, ustalając zarazem 3-letni okres próby oraz oddając tych oskarżonych pod dozór kuratora. Potrzeba oddania pod dozór nie zaistniała wobec posiadającego status niekaranego za przestępstwa R. K., względem którego możliwe było również określenie krótszego

			<p>okresu próby (dwuletniego),</p> <p>Tak określone okresy próby zdaniem Sądu są niezbędne dla ostatecznego sprawdzenia, czy prognoza kryminologiczna wobec oskarżonych K., N. i P. okazała się trafna. Podkreślić bowiem należy, iż obecnie - mimo że jest ona możliwa do skonstruowania - to zdaniem Sądu w stosunku do oskarżonych N. i P. jest chwiejna, albowiem oskarżeni ci obecnie są karani za przestępstwa. W ocenie Sądu za warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonym K., N. i P. przemawiało też dobro pokrzywdzonej spółki, która do dnia orzekania nie odzyskała w całości należnych jej kwot od oskarżonych z tytułu dokonanego na jej szkodę przestępstwa. Wymierzenie tym oskarżonym bezwzględnych kar pozbawienia wolności czyniłoby z pewnością odzyskanie tych środków finansowych czystą iluzją.</p>
D. D. (1), R. K., M. N., S. P.	6	6	<p>Na podstawie art.46§1 k.k. Sąd zobowiązał wszystkich oskarżonych solidarnie do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego podmiotu - (...) Sp. z o.o. z/s w W. kwoty 259.492,68 zł (punkt 6. części</p>

			rozstrzygającej wyroku). Kwota ta uwzględniała poczynione do chwili wyrokowania wszystkie wpłaty na rzecz (...) Sp. z o.o. z/s w W. w łącznej kwocie 71.123,32 zł złotych. Z uwagi na to, iż obowiązek z art.46§1 k.k. jest środkiem karnym (art.39 pkt 5 k.k.), zaś zgodnie z art.196§1 k.k.w., po uprawomocnieniu wyrok w tym zakresie stanowi tytuł egzekucyjny, zbędne było wyznaczenie oskarżonym w tym przypadku terminu wywiązania się z wykonania tego obowiązku (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 27 września 2000r., II AKa 180/00, OSA 2001/11/82).
5.	Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU		
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
6.	inne zagadnienia		
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku			

wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę		
7. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
7, 8	<p>O kosztach obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu D. D. (1) orzeczono na podstawie przepisów wskazanych w pkt. 7. części rozstrzygającej wyroku.</p> <p>O kosztach procesu orzeczono w myśl zasady, że skoro są one wynikiem zawinionego zachowania oskarżonych, to oni właśnie, a nie Skarb Państwa (czyli w konsekwencji wszyscy podatnicy) winni te koszty ponieść (pkt.8. części rozstrzygającej wyroku). Wydatki postępowania zostały rozdzielone wobec oskarżonych w sposób uwzględniający okoliczność, iż część z nich dotyczyła indywidualnie danego oskarżonego (w szczególności oskarżony M. N. został obciążony kosztami opinii biegłych lekarzy – k.527, 635, które powstały w związku z koniecznością zweryfikowania zdolności tego oskarżonego do udziału w postępowaniu, a D. D. (1) kosztami wynagrodzenia</p>	

	obrońcy z urzędu go reprezentującego).	
7. Podpis		
Poznań, 11 stycznia 2023r. Sędzia Tomasz Borowczak		

19.4.ZARZĄDZENIE

- 1) **proszę odnotować w kontrolce uzasadnień,**
- 2) **odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć:**
  - **obrońcy oskarżonego D. D. (1) – adw. A. B.**
  - **prokuratorowi**
  - **obrońcy oskarżonego S. P. – adw. A. T.**
- 3) akta przedłożyć za 14 dni od doręczenia lub z apelacją

Poznań, dnia 11 stycznia 2023r.

SSO Tomasz Borowczak